

Sygn. akt **III AUa 1341/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr)

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **A. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 30 marca 2015 r. sygn. akt IV U 3107/13

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 09.09.2013 r. znak: (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy **A. D.** prawa do renty socjalnej na dalszy okres. W uzasadnieniu podał, że w wyniku przeprowadzonego badania komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 04.09.2013 r. ustaliła, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

A. D. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przywrócenia prawa do renty socjalnej. W jego ocenie decyzja organu rentowego jest niezgodna ze stanem faktycznym, gdyż stan jego zdrowia nadal nie pozwala na podjęcie jakiegokolwiek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 30 marca 2015 r. wydanym w sprawie IV U 3107/13 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przywrócił wnioskodawcy A. D. prawo do okresowej renty socjalnej, poczynając od dnia 01.07.2013 r. do dnia 30.06.2015 r.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołujący A. D., urodzony (...), posiadający wykształcenie gimnazjalne, był uprawniony do renty socjalnej w okresie od 01.05.2010 r. do 30.06.2013 r. Powstanie całkowitej niezdolności do pracy datuje się na dzień 18.09.2009 r. Niezdolność pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu, powstałym przed ukończeniem 18 roku życia.

W dniu 04.06.2013 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej na dalszy okres. Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku, których lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 25.06.2013 r. stwierdził, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Z uwagi na wniesiony w terminie sprzeciw od tego orzeczenia, sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji lekarskiej O/ZUS, która orzeczeniem z dnia 04.09.2013 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Powyższe skutkowało wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 09.09.2013r. odmawiającej A. D. prawa do renty socjalnej.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych. U odwołującego rozpoznano stan po urazie czaszkowo-mózgowym i urazie kręgosłupa szyjnego ze złamaniem trzonu kręgu C7 w 2009 r. (spowodowanym wypadkiem na motorze, na torze żużlowym), encefalopatię pourazową pod postacią afazji ruchowej, zaburzenia pamięci i koncentracji, śladowy niedowład czterokończynowy z przewagą strony lewej, a także organiczną chwiejność afektywną.

Badania psychologiczne potwierdziły stwierdzone dysfunkcje w obrębie (...). Nie ujawniono natomiast istotnych statystycznie zaburzeń pamięci i koncentracji. Zgłaszane dolegliwości dotyczą głównie procesów motywacyjno-emocjonalnych, co zostało uwzględnione przy formowaniu rozpoznania – organicznej chwiejności afektywnej. Ze względu na stan psychiczny nie stwierdzono u opiniowanego całkowitej niezdolności do pracy.

Biegli specjaliści ortopeda oraz neurolog rozpoznali u odwołującego stan po urazie czaszkowo-mózgowym i urazie kręgosłupa szyjnego ze złamaniem trzonu kręgu C7 w 2009 r., encefalopatię pourazową pod postacią afazji ruchowej, zaburzenia pamięci i koncentracji, śladowy niedowład czterokończynowy z przewagą strony lewej. Po przeprowadzeniu bezpośrednich badań odwołującego, mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, biegli zgodnie stwierdzili, że odwołujący nadal jest całkowicie niezdolny do pracy. Niezdolność istnieje od 18.09.2009 r. tj., od wypadku motorowego na torze żużlowym i ma charakter okresowy – w ciągłości na dalsze 2 lata. Niezdolność pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu, powstałym przed ukończeniem 18 roku życia. Stwierdzone u A. D. schorzenie w postaci niedowładu czterokończynowego znacznego stopnia w związku z przebyłym urazem czaszkowo-mózgowym uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy. W stosunku do badania z dnia 26.06.2012 r., dokonanego przez lekarza orzecznika ZUS, nie stwierdza się poprawy w stanie zdrowia badanego.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem sprawy było ustalenie czy A. D. stał się zdolny do pracy, jak uznał ZUS, czy też jest nadal całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało u niego przed ukończeniem 18 roku życia.

Jako materialno prawne podstawy rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przywołał treść art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z 27.06.2003r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 982)

i wskazał, że podstawową przesłanką warunkującą uzyskanie prawa do renty socjalnej jest stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. Nr 1440 ze zm.) – tj. stosując odpowiednio treść art. 12-14 tej ustawy.

Mając na uwadze przywołane regulacje, Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie nie było sporu co do stwierdzonych u badanego schorzeń. Jediną sporną okolicznością w sprawie było ustalenie czy schorzenia te czynią wnioskodawcę całkowicie niezdolnym do pracy. Dotychczas głównym schorzeniem powodującym u wnioskodawcy całkowitą niezdolność do pracy był przede wszystkim niedowład czterokończynowy stopnia w związku z przebyłym urazem czaszkowo-mózgowym.

Po przeprowadzeniu badania neurologicznego i ortopedycznego Sąd Okręgowy stwierdził (w oparciu o treść opinii biegłych), że należało uznać, iż w aktualnym stanie zdrowia wnioskodawca nadal jest całkowicie niezdolny do pracy. Niezdolność istnieje od 18.09.2009 r., tj. od dnia wypadku na torze żuźlowym i ma charakter okresowy – w ciągłości na dalsze 2 lata. Niezdolność pozostaje w związku z naruszeniem sprawności organizmu, powstałym przed ukończeniem 18 roku życia. Stwierdzone u A. D. schorzenie w postaci niedowładu czterokończynowego znacznego stopnia w związku z przebyłym urazem czaszkowo-mózgowym uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek pracy.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w stosunku do badania z dnia 26.06.2012 r., dokonanego przez lekarza orzecznika ZUS biegli nie stwierdzili poprawy w stanie zdrowia badanego.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że opinia zespołu biegłych sądowych lekarzy ortopedy oraz neurologa, trafnie, wyczerpująco i logicznie określa stan zdrowia ubezpieczonego i w pełni uzasadnia przyjęcie, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy ze względu na przebyty uraz. W stanie zdrowia badanego nie nastąpiła poprawa. W dalszej kolejności, Sąd Okręgowy zauważył, iż w jego ocenie nie ma sprzeczności między wnioskami końcowymi biegłych z zakresu neurologii i ortopedii i biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii. Biegli sądowi lekarze neurolog i ortopeda oceniali stan zdrowia badanego pod kątem ortopedycznych i neurologicznych schorzeń pourazowych. Z kolei biegli sądowi psycholog i lekarz psychiatra oceniali zdolność wnioskodawcy do pracy pod kątem zdrowia psychicznego. Co prawda nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy pod kątem stanu psychicznego, jednakże we wnioskach opinii uzupełniającej biegli sądowi lekarz psychiatra i psycholog potwierdzili stwierdzone dysfunkcje w obrębie (...) i podkreślili, że powodem uznania całkowitej niezdolności do pracy A. D. był niedowład czterokończynowy znacznego stopnia w związku z przebyłym urazem, a zatem stan neurologiczny i ortopedyczny, o czym świadczy uznanie całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 01.05.2010 r. do 30.06.2013 r.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nie ustalenie faktycznego stanu zdrowia wnioskodawcy;
- naruszenie prawa procesowego tj., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 241 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych neurologa oraz ortopedy na okoliczność obecnego stopnia nasilenia schorzenia zwłaszcza niedowładu czterokończynowego;
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na ustaleniu, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, poczynając od dnia 1.07.2013r. do dnia 30.06.2015r., pomimo iż zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń.

Apelujący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych neurologa oraz ortopedy na okoliczność obecnego stopnia nasilenia schorzenia zwłaszcza niedowładu czterokończynowego.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, iż opis badania ortopedyczno-neurologicznego w postaci afazji ruchowej oraz śladowego niedowładu z przewagą po stronie lewej (zakresy ruchów w stawach kończyn górnych i dolnych w granicach fizjologii za wyjątkiem braku pełnego wyprostów w stawie łokciowym lewym), nie wskazuje na taki stopień sprawności organizmu, który uzasadnia stwierdzenie całkowitej niezdolności do pracy. Opinia biegłych zawiera rozpoznania z pobyków szpitalnych z lat 2009 (zaraz po wypadku) oraz 2010, natomiast pomija efekty ostatniego rehabilitacyjnego leczenia szpitalnego w 2011 r. z uzyskaniem poprawy.

Apelujący wskazał, że całkowita niezdolność odwołującego do pracy w jego ocenie jest również wątpliwa ze względu na fakt uczęszczania A. D. do szkoły (jest uczniem III klasy liceum).

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania wnioskodawcy od decyzji pozwanego z dnia 9.09.2013 r.; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowna I instancji.

Odwołujący A. D., reprezentowany przez matkę E. D. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego organu rentowego jest bezzasadna.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do ustalenia czy schorzenia występujące u odwołującego A. D., w wyniku, których ostatnio decyzją z dnia 26.06.2012 r. został uznany za osobę całkowicie okresowo (na dwa lata) niezdolną do pracy, dalej uzasadniają przyznanie mu prawa do renty socjalnej, czy też tak jak stwierdził organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 9 września 2013 r. - stan zdrowia odwołującego uległ poprawie i obecnie nie jest on całkowicie niezdolny do pracy, stąd zasadnie organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty socjalnej na dalszy okres.

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2003 r., nr 135, poz. 168 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy, z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- a) przed ukończeniem 18 roku życia,
- b) w trakcie nauki w szkole lub szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia,
- c) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z kolei zgodnie z art. 15 ustawy o rencie socjalnej w zw. z 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., nr 39, poz. 353 ze zm.; dalej ustawa emerytalna) - prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Najistotniejszą w przedmiotowej sprawie kwestią było ustalenie czy odwołujący A. D. nadal jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, bowiem jedynie całkowita niezdolność do pracy jest przesłanką warunkującą przyznanie prawa do renty socjalnej zgodnie z cytowanymi wyżej przepisami.

Zasadnie zatem Sąd Okręgowy wskazał, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty socjalnej, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena ewentualnej całkowitej niezdolności do pracy, wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego, posiadającego odpowiednią wiedzę medyczną, adekwatną do rodzaju schorzeń wnioskodawcy. Sąd nie może bowiem samodzielnie badać oceny niezdolności danej osoby do pracy, gdyż jak wynika z orzecznictwa i doktryny, Sąd orzekając o niezdolności do pracy, nie może opierać się jedynie na własnej wiedzy oraz doświadczeniu i w zakresie ustalenia niezdolności jest

zobowiązany przeprowadzić dowód z opinii biegłego z zakresu właściwej dla danej sprawy specjalności medycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r., II UK 106/09, Lex nr 558589).

Zatem na okoliczność ustalenia całkowitej niezdolności A. D. do pracy, Sąd I instancji słusznie przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy – o specjalnościach adekwatnych do zgłaszanych przez odwołującego schorzeń. Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe, uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji. W ocenie Sądu odwoławczego, w swoich działaniach Sąd I instancji zmierzał bowiem do wyjaśnienia kwestii spornej.

Sąd Okręgowy powołał biegłych z zakresu neurologii oraz z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej. Nadto Sąd Okręgowy w toku postępowania przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii. Głównym schorzeniem powodującym u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy był stan po urazie czaszkowo – mózgowym i urazie kręgosłupa szyjnego ze złamaniem trzonu kręgu C7 w 2009 r. Kluczowe znaczenie miało zatem stanowisko biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, na co również wskazywali w opinii uzupełniającej biegli z zakresu psychologii i psychiatrii. Na okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy nie wpływa zatem w żaden sposób treść opinii biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii z dnia 17.03.2014 r. i z opinii uzupełniającej z dnia 22.10.2014 r., w których biegli nie stwierdzili u odwołującego całkowitej niezdolności do pracy. Biegli sądowi: psycholog i psychiatra mieli bowiem za zadanie ocenić niezdolność odwołującego do pracy pod kątem zdrowia psychicznego, jednak to nie stan psychiczny odwołującego miał wpływ na stwierdzenie decyzją z dnia 13.07.2012 r., wydaną w oparciu o opinię Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26.06.2012 r., że odwołujący jest całkowicie okresowo do

30.06.2013 r. niezdolny do pracy. Zważyć należy, że wówczas w przywołanej przez Sąd odwoławczy opinii lekarz orzecznik ZUS rozpoznał u odwołującego stan po urazie czaszkowo-mózgowym i złamaniu kręgu C6 z niedowładem czterokończynowym, stan po złamaniu obojczyka prawego i stwierdził wyraźny niedowład czterokończynowy, jak też objawy uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Schorzenia natury neurologiczno – ortopedycznej były zatem głównym powodem orzekania o całkowitej niezdolności odwołującego do pracy.

W celu zatem zweryfikowania słuszności zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 9 września 2013 r., która została wydana w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 4.09.2013 r., w którym stwierdzono, iż odwołujący nie jest niezdolny do pracy, należało ustalić, czy stan zdrowia odwołującego od czasu wydania decyzji z dnia 13.07.2012 r. rzeczywiście uległ poprawie i obecnie odwołujący nie jest już całkowicie niezdolny do pracy. Oceny tej mogli dokonać wyłącznie biegli z zakresu ortopedii i neurologii.

W opinii z dnia 7 grudnia 2013 r. powołani przez Sąd I instancji biegli lekarze sądowi – specjalista z zakresu ortopedii i chirurgii urazowej oraz neurolog - jednoznacznie stwierdzili, że w stosunku do badania z dnia 26.06.2012 r. u odwołującego nie doszło do poprawy stanu zdrowia i w ich ocenie odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, niezdolność ta ma charakter okresowy (na dalsze dwa lata). W ocenie biegłych stan wnioskodawcy jest obecnie stabilny, jednak nie rokuje on poprawy.

W ocenie apelującego organu rentowego, biegli w powyższej opinii nie uwzględnili w swoich rozważaniach efektów ostatniego rehabilitacyjnego leczenia odwołującego, które miało miejsce w roku 2011 r., w wyniku którego nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy. W ocenie Sądu odwoławczego, zarzut ten jest całkowicie bezzasadny. Wskazać bowiem należy, iż w kwestionowanej opinii biegli wśród schorzeń rozpoznanych u odwołującego wskazali, że istnieje u niego jedynie śladowy niedowład czterokończynowy z przewagą lewej strony i od czasu badania odwołującego, które miało miejsce w dniu 26.06.2012 r., stan zdrowia odwołującego nie uległ poprawie. Jest to zgodne z prawdą bowiem Lekarz Orzecznik ZUS wydając opinię lekarską w dniu 26.06.2012 r., w której stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, orzekał po odbytych przez odwołującego turnusie rehabilitacyjnym w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S., który miał miejsce od 26.01.2011 r. do 16.02.2011 r. W ocenie Sądu odwoławczego, Lekarz Orzecznik ZUS miał, a przynajmniej powinien

mieć wiedzę o tym, że w wyniku tego leczenia uzyskano poprawę ogólnej sprawności oraz poprawę wydajności i estetyki chodu odwołującego (vide karta informacyjna leczenia szpitalnego znajdująca się w aktach rentowych), zatem zupełnie niezasadnie organ rentowy obecnie powołuje się na poprawę stanu zdrowia odwołującego, uzyskaną dzięki rehabilitacji w 2011 r. W swojej opinii lekarskiej z 26.06.2012 r., Lekarz Orzecznik, mimo to, iż już widoczna była poprawa stanu zdrowia odwołującego (co wynika z treści wskazanej powyżej karty leczenia rehabilitacyjnego), stwierdził „wyraźnego stopnia niedowład czterokończynowy”. Istotne jest, że od czasu wydania przedmiotowej opinii, stan zdrowia odwołującego, na co wskazywali biegli powołani w przedmiotowej sprawie, nie uległ poprawie, zatem argument apelującego organu rentowego, iż biegli w swoich rozważaniach nie uwzględnili zaistniałej poprawy, wynikającej z przebytej w 2011 r. rehabilitacji, jest całkowicie nieuzasadniony.

Na marginesie Sąd Apelacyjny chciałby zwrócić uwagę, iż już w opinii lekarskiej z dnia 02.06.2010 r. Lekarz Orzecznik ZUS (vide akta rentowe) w rozpoznaniu wskazywał na „ustępujący niedowład czterokończynowy”. Mimo tych widocznych ustępujących objawów Lekarz Orzecznik w 2010 r., jak i w 2012 r., przyjęli, że stan zdrowia odwołującego kwalifikuje go do uznania, iż jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Zatem skoro biegli lekarze sądowi stwierdzili, iż stan zdrowia odwołującego od 2012 r. nie uległ poprawie, logicznym jest przyjęcie, że jest on nadal całkowicie niezdolny do pracy.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny wskazuje, że w jego ocenie wszelkie zarzuty podnoszone w apelacji przez pozwany organ rentowy, które miały podważyć zasadność opinii biegłych neurologa i ortopedy, wypowiadających się w przedmiotowej sprawie na temat stanu zdrowia odwołującego, stanowią jedynie polemikę z prawidłowo ustalonym w sprawie stanem faktycznym i w przedmiotowym postępowaniu przed Sądem II instancji nie znajdują one żadnego uzasadnienia. Apelujący organ rentowy nie przedstawił żadnych merytorycznych kontrargumentów do logicznych i należycie umotywowanych wniosków zawartych w kwestionowanej opinii biegłych, którą Sąd I instancji słusznie uczynił w przedmiotowej sprawie podstawą rozstrzygnięcia. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania prawidłowości sporządzonej w przedmiotowej sprawie opinii.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny wskazuje, że w całości zgadza się z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną sporządzonej w przedmiotowej sprawie opinii biegłych lekarzy sądowych, albowiem odpowiadała ona wymogom określonym w art. 285 § 1 k.p.c. Istotne jest, że przedmiotowa opinia została sporządzona fachowo i wnioski końcowe w niej zawarte zostały w sposób należyty, logiczny i spójny umotywowane. W ocenie Sądu Apelacyjnego biegli wydali zatem opinię, która jest przekonująca, obiektywna, logiczna, wewnętrznie spójna i wyczerpująca. Kwestionowana opinia biegłego neurologa i ortopedy w ocenie Sądu odwoławczego odnosiła się bowiem do wszystkich spornych kwestii i zasadnie Sąd I instancji przyjął, że opinia ta w całości wyczerpała potrzebę dowodową w przedmiotowej sprawie. Biegli wydali bowiem opinie w oparciu o analizę całokształtu zgromadzonej dokumentacji medycznej i przede wszystkim w oparciu o podmiotowe i przedmiotowe badanie odwołującego.

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na to, że opinia biegłych w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomem wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 7 listopada 2000 r., sygn. I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Wytyczne te miał na uwadze nie tylko Sąd Apelacyjny, ale i również Sąd I instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego - zasadnie, zatem Sąd I instancji - z uwagi na powyższe rozważania - oddalił wniosek dowodu organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych. Przypomnieć wypada, że w sprawach, w których Sąd obowiązany jest do zasięgnięcia opinii biegłych specjalistów, uzyskuje opinię, która jest spójna, logiczna i w całości odpowiada na zakresły przez Sąd problem, nie jest Sąd zobowiązany do powoływania innego zespołu biegłych w sytuacji, gdy strona nie jest przekonana do jej treści, albo, gdy jej treść nie jest korzystna dla jednej ze stron. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 r., II UKN 55/98, OSNAPIUS 1999 Nr 10, poz. 351). Dlatego sąd ma obowiązek dopuszczenia (również z urzędu - art. 232 § 2 k.p.c.) dowodu z dalszej opinii tylko wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, gdyż nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez biegłych analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować ich

rozumowania co do trafności wniosków końcowych. Jeżeli opinia biegłych wywołuje u sądu uzasadnione wątpliwości z uwagi na występujące w niej błędy, sprzeczności lub inne wady, wówczas sąd ten ma obowiązek zastosowania art. 286 k.p.c., poprzez zażądanie ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie lub - w razie potrzeby - zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (por. wyroki z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, Lex nr 537027 i z dnia 14 stycznia 2011 r., II UK 160/10, Lex nr 786386 oraz przywołane w nich orzecznictwo). W przedmiotowej sprawie nie sposób zatem - w ocenie Sądu Apelacyjnego - przyjąć, tak jak wskazywał apelujący, że doszło do naruszenia treści art. 227 w zw. z art. 241 k.p.c. oraz art. 286 k.p.c.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że Sąd I instancji powołując biegłych sądowych odpowiadających specjalizacjom z zakresu schorzeń, na które cierpi odwołujący, wypełnił całkowicie obowiązek wynikający z art. 278 § 1 k.p.c. Nadto Sąd Apelacyjny stwierdza, że biegli sądowi dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzona przez nich opinia uwzględniała całość zgromadzonej dokumentacji lekarskiej, zwłaszcza, że zawierała logiczne i rzeczowe uzasadnienie, co pozwalało na jej ocenę przez pryzmat art. 233 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie było żadnych przesłanek do kwestionowania wiarygodności opinii biegłych sądowych i jej przydatności do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i Sąd Okręgowy prawidłowo uznał opinię biegłych za obiektywną i przekonującą i nie znalazł podstaw do kwestionowania ich rzetelności.

Sąd Apelacyjny, z przyczyn wskazanych powyżej, nie widzi potrzeby powoływania nowego zespołu biegłych, tylko dlatego, że jedna ze stron nie była zadowolona z wniosków końcowych opinii. Apelujący nie przedstawił żadnych konkretnych argumentów, które uzasadniałyby jego wniosek o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii.

Na koniec, Sąd Apelacyjny wskazuje, że zupełnie niezasadny w jego ocenie jest argument apelującego, iż o zdolności odwołującego do pracy ma świadczyć fakt, iż A. D. uczęszczał do liceum. W ocenie Sądu Apelacyjnego fakt, iż odwołujący rozpoczął naukę w szkole, nie oznacza automatycznie, iż jest on zdolny do podjęcia pracy. Takie założenie organu rentowego, nie zostało poparte żadnym konkretnym argumentem i stanowi jedynie opinię Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Nie można także nie wskazać, że z wyjaśnień matki odwołującego zawartych w odpowiedzi na apelację, wynika, że warunkiem ukończenia przez A. D. szkoły było przede wszystkim systematyczne uczęszczanie na zajęcia lekcyjne i oddawanie na czas prac kontrolnych, które były pisane przy pomocy innych, natomiast w razie egzaminu możliwe było korzystanie z notatek.

Reasumując, Sąd Apelacyjny wskazuje, że skoro z jednoznacznych wniosków zawartych w opinii biegłych wynika, że odwołujący jest nadal całkowicie niezdolny do pracy, gdyż w porównaniu w datą orzekania przez organ rentowy w poprzedniej sprawie

(2012 r.) nie nastąpiła poprawa w stanie zdrowia odwołującego i skoro sporządzona w sprawie opinia biegłych neurologa i chirurga w sposób przejrzysty i logiczny wyjaśniała wszystkie kwestie sporne i odpowiedziała na kluczowe w sprawie pytanie, Sąd II instancji nie miał żadnych podstaw do kwestionowania zasadności i prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji, co oznacza, że prawidłowo Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego. Zarzuty podniesione w apelacji nie znalazły żadnego uzasadnienia i nie mogły prowadzić do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku, albowiem organ rentowy nie wskazał na okoliczności, które nie zostały uwzględnione przez biegłych bądź przez Sąd.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację złożoną w niniejszej sprawie.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-------------------------	--------------------------